

Til Gud setter jeg min lit

Av Gunner Jensen, Sverige

*Til Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke.
Hva skulle et menneske kunne gjøre meg?
Salme 56:12*

David var i en vanskelig situasjon da han uttalte disse ord i Salme 56. Filistrene i Gat grep ham (v.1), og David bad til Herren om hans nådige inngripen. David hadde mange fiender som jagde ham dagen lang og som førte krig mot ham. Se vers 2-3: «Vær meg nådig, Gud! For mennesker vil sluke meg. Hele dagen trenger de inn på meg med krig. Mine fiender vil sluke meg hele dagen, for mange er de som strider mot meg i overmakt».

Slik er fortsatt virkeligheten i dag for et Guds barn. En kristen har mange fiender som «dagen lang» jager ham og fører krig mot ham. Den åndelige kamp er en virkelighet som Guds ord ikke legger skjul på. Apostelen Peter taler om «de kjødelige lyster som strider mot sjelen» (1Pet.2:11). Guds ord gjør det også klart for oss at sjelefienden, Djevelen, kan komme både som en brølende løve (1Pet

5:8) og som en lysets engel (2Kor 11:14).

Slik er den åndelige virkelighet. Djevelen, verden og vårt eget onde kjød er den kristnes fiender.

Det er derfor du igjen og igjen opplever at noe nytt, noe annet enn Kristus og hans fullbrakte gjerning, vil ta plassen i ditt hjerte og være hovedsaken.

Det er derfor kjærligheten til Guds barn så lett avtar og du i stedet begynner å se mere på deres mange feil og svakheter, og den kalde kritikk får mer og mer plass i dit sinn. Det er derfor, det er så vanskelig å få tid til Guds ord.

I alt dette ser vi den åndelige kamp. Men hvor fant David sin redning fra fiendene som angrep ham?

Han fant redningen, ikke hos sig selv eller hos andre mennesker, men hos Herren. «Til Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke. Hva skulle et menneske kunne gjøre meg?» I vers 4 og 5 sier han det med disse ordene: «På den dag da jeg frykter, setter jeg min lit til deg. Ved Gud priser jeg hans ord! Til Gud setter jeg min lit, jeg

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Bakkavegen. 2, 4352 Kleppe, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furufjell 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærere.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

frykter ikke. Hva skulle et menneske kunne gjøre meg?»

Herren vil ved sitt ord bevare sine barn i åndens fattigdom, hvor de frykter for deres eget svikefulle hjerte og har sitt eneste håp i Jesus alene. Faren er stor når du begynner å bli stor i egne tanker.

Derfor viser Gud deg sannheten om ditt hjerte, at det er bedragerisk. (Jer 17:9)

Derfor er det Herren viser deg at din eneste redning er Jesus alene.

Å forsøke å hjelpe på sin egen tilstand ved å sette i gang med hektisk aktivitet, for å bevise for sig selv og andre at alt står vel til, hjelper ikke.

Nådens rikdom i Jesus er din eneste redning i den åndelige strid, men i Jesus har du også alt det du behøver til liv og salighet. Det er trygt og godt at ta sin tilflukt til Kristus og stole på ham alene, – han som én gang for alle på Golgata kors har fullbrakt hele frelsen og betalte for alle våre synder med sitt blod.

Du får lov til å lese som det står og tro som det står, at «det er fullbrakt» også for deg.

Du har lov til å tro evangeliet, og så fattig og uverdigg du er, takke din Frelser for hans fullbrakte gjerning, og si med Luther: «Jeg tror, at Jesus Kristus... har gjenløst mig, fortapte og fordømte menneske, ervervet og vunnet meg fra alle synder, fra døden og fra Djevelens makt, ikke med gull eller sølv, men med sit helige, dyrebare blod og med sin uskyldige lidelse og død».

Fra dansk ved JE

Kong Kyros og Ordet

Av Dag Rune Lid

«Jeg vil gå fram foran deg, og bakker vil jeg jevne. Dører av kobber vil jeg sprengje, og bommer av jern vil jeg hogge i stykker. Jeg vil gi deg skatter som er skjult i mørket, og rikdommer som er gjemt på lønnlige steder, så du kan vite at jeg er Herren, som kalte deg ved navn, Israels Gud.»

Jes 45:2-3

Det var Kong Kyros som fikk høre disse ordene fra Herren gjennom profeten Jesaia. Kong Kyros var av hedensk ætt, likevel var han en ydmyk Herrens tjener. Han var grunnleggeren av det persiske storriket, og hans rike strakte seg på det største fra Persiabukta i sør til det kaspiske hav i nord, og over det meste av Lilleasia mot vest.

I år 539 erobret han Babel der jødene var fanger på grunn av sitt frafall fra Herrens ord. Det samme år gav han jø-

dene tillatelse til å vende hjem til Jerusalem, og han støttet gjenoppbyggingen av tempelet.

For at Ordet skulle oppfylles

Det står så fint i 2Krøn 36:22-23: «Så skjedde det i perserkongen Kyros' første år. For at Herrens ord i Jeremias munn skulle oppfylles, vakte Herren slike tanker i perserkongen Kyros' ånd at han lot utrope i hele sitt rike og dessuten kunnegjøre ved en skrivelse:

Så sier Kyros, kongen i Persia: Herren, himmelens Gud, har gitt meg alle jordens riker. Og han har pålagt meg å bygge et hus for ham i Jerusalem i Juda. Er det noen blant dere som hører til hans folk – må Herren hans Gud være med ham: Han kan dra dit!»

Kong Kyros snudde ikke kappen etter vinden, men talte i ett og alt som Ordet. Det var noen mennesker dette bud-

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, september 2002:

Til Gud jeg setter min lit. Av Gunnar Jensen, Sverige	side 1
Kong Kyros og Ordet. Av Dag Rune Lid	side 3
Peter fikk tjene Jesus av nåde. Av Per Bergene Holm	side 7
Fornekteren og Frelseren. Av Olav Valen-Sendstad (1904-1963)	side 11
Med Gud i medgang og motgang. Av Karl Notøy	side 20

skapet hadde inngang hos: «...og alle de som hadde fått sin ånd vakt av Gud, gjorde seg klar til å dra opp for å bygge Herrens hus i Jerusalem.» (Esr 1:5)

Det var bare de som hadde fått sin ånd vakt – som var blitt vekt opp av syndesøvn og født på ny – som skulle være med å bygge Herrens hus. Gjennom Herrens ord i kong Kyros munn, møtte de Herrens kall.

«For at Herrens ord i Jeremias munn skulle gå i oppfyllelse,» stod det.

Herren hadde sagt gjennom domsprofeten Jeremia at som straff for deres frafall skulle de være 70 år i Babel. Det var ikke så mange som ville høre på Jeremia, men Herren hadde talt og alt hva Jeremia hadde sagt skjedde til minste detalj. Mange var de som i Babel måtte erkjenne at Herrens ord i Jeremias munn hadde vært *Sannheten* – men da var det for sent.

Profetiene om kong Kyros

Når det gjelder versene fra Jes 45:2-3 (se innledningen), så kan den jødiske historikeren Josefus fortelle at kong Kyros skal ha kjent til det som stod skrevet om ham i Jesaias profetier. Disse profetiene var skrevet ca. 200 år tidligere, og er et vitnesbyrd om Ordets troverdighet og hvordan himmelens Gud er historiens Herre til minste detalj. Herren talte og det skjedde, og intet kunne hindre Herren i å oppfylle sitt ord.

Det er vel noe av dette Jesper Krogedal er innom i sangen når han skriver: «Du visste alt om meg før du meg kalla Og gav meg plass ved nådens rike bord.» Gud vet alt! Han vet om alt før det skjer, og det er en fortrøstning for Guds barn.

Det virker som det var noen ugjenomtremmelige hindringer som lå foran kong Kyros – dører av kobber og bomber av jern. For menneskelig makt så det umulig ut det som lå foran. Men så fikk han denne hilsen fra himmelens Gud: «Dører av kobber vil jeg spreng, og bomber av jern vil jeg hogge i stykker.»

Kong Kyros kall (Jes 44:28) var å nedkjempe Babel, slippe jødene fri og deretter bygge Herrens hus. Han var et redskap som Herren fikk bruke, og derfor fikk han nok også oppleve at ondskapens åndehær satte alt inn på å hindre og ta motet fra ham.

Mismotet holdt kanskje på å få overhånd. Det så kanskje nytteløst ut det han holdt på med. Men Herren hadde forutsett det, og sendte sitt ord til oppmuntring flere hundre år før det skjedde. Som et glimt får vi også se forbildet på Kristus, han som bygget det sanne Guds tempel – også det var forutsagt lenge før det skjedde.

Selv om ingen av oss får et personlig budskap fra Herren på navn i Bibelen slik kong Kyros fikk, så ønsker Herren å tale personlig til oss gjennom sitt Ord.

Selv om det kan være tusener av år siden Ordet er skrevet, kan jeg som kristen oppleve igjen og igjen at dette Ordet taler personlig til meg.

Jeg vil gå foran deg

Kristne medvandrer, kanskje du også kan oppleve at alt ser stengt ut – alt er håpløst, og det eneste du kjenner på er syndens mørke «fengsel».

Eller det kan være timelige ting som du frykter – ting du menneskelig sett er hjelpeløs overfor. Det kan oppleves som store fjell – høyder som er umulige å komme over sett fra ditt menneskelige ståsted.

De du ber for ser ut til å være upåvirket av Herrens kall. Kanskje du har bedt for dine nærmeste i mange år? Det er så få som kommer for å høre når Herrens ord lyder på bedehuset eller i misjonsforeningen.

Minner du noen om deres udødelige sjel, så blir gjerne bitterhet og harde ord resultatet.

Spørsmålene og tvilen kommer sigende: Er det nå virkelig sant det Herrens ord taler? Er Guds ord til å stole på? Kommer han snart slik han har lovet?

Les da den underlige hilsen til kong Kyros fra Herren selv: «*Jeg vil gå fram foran deg, og bakker vil jeg jevne. Dører av kobber vil jeg sprengne, og bomber av jern vil jeg hogge i stykker.*» (Jes 45:2) Guds ord understreker også dette perspektiv i Salme 37.5: «*Sett din vei i*

Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det.»

Herren leder ikke alltid rundt problemene, men når det umulige står foran, så kan Herren lede deg gjennom slik han gjorde med kong Kyros. Når du føler deg innestengt og omkranset av «bakker» så høye som fjell, av «dører» som er umulig å åpne, og «bommer av jern» som du ikke makter å få bort – da skal du få lytte til denne hilsen fra Herrens ord: – Jeg vil gå foran, jeg vil jevne, jeg vil sprengne, jeg vil hogge i stykker, jeg vil igjen ta meg av deg.

Herren tar seg av sine og han gjør grundig arbeid i sin tid – men han haster sjelden.

For min tjeners skyld

Hvorfor gjorde så Herren alt dette for kong Kyros? «*For Jakobs, min tjeners skyld, og for Israels, min utvalgte skyld, kalte jeg deg ved navn. Jeg gav deg heder navn, enda du ikke kjente meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen. Foruten meg er det ingen Gud. Jeg bandt beltet om deg, enda du ikke kjente meg, for at de både i øst og i vest skal vite at det er ingen foruten meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen. Det er jeg som er lysets opphav og mørkets skaper, som gir lykken og skaper ulykken. Jeg, Herren, gjør alt dette.*» (Jes 45:4-7)

Det var for en annens skyld at Herren kalte kong Kyros. Slik er det også for deg og meg. Det er av nåde en blir frelst,

og det er av nåde Herren går foran – for en annens skyld, for Jesu skyld. Det er også av nåde Herren kaller til tjeneste i sin vingård – for Jesu skyld.

Kong Kyros er et levende vitne på at Herrens ord er til å stole på, og at de som tar sin tilflukt til dette Ordet vil erfare Ordets makt til å frelse og til å bevare både i motgang og medgang. Herren sier at dette skjedde *«for at de både i øst og vest skal vite at det er ingen annen foruten meg.»* (Jes 45:6)

Jeg vil gi deg skatter

Vi møter noe av det samme hos kong Kyros som hos jomfru Maria da kallet kom; *«Det skje meg etter ditt ord!»* (Luk 1:38)

Den som slik lar seg behandle av Herren, vil få erfare noe av det samme som kong Kyros: *«Jeg vil gi deg skatter som er skjult i mørket, og rikdommer som er gjemt på lønnlige steder, så du kan vite at jeg er Herren, som kalte deg ved navn, Israels Gud.»*

Hvilke «skatter» kong Kyros fant i mørket står det intet om. Men senere har mange funnet trøst og erfart sannheten i nettopp disse ordene. Når det så som mørkest ut, da grep Herren inn. Og mange er det som kan vitne med Fr. Wisløff. *«Jeg var fortapt og så ingen vei. Da så jeg blodet. Da ingen makt kunne frelse meg, Da frelste blodet.»*

I Guds rike går det fra død til liv. Og mange er de som har erfart både i sitt liv og i sin gjerning at når Gud stenger en

vei så åpnes en enda bedre vei. Det var dette Paulus fikk erfare da han fikk høre fra Herren selv: *«Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.»* (2Kor 12:9)

Derfor er det også Paulus fortsetter, midt i sin trengsel: *«Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpelighet, for at Kristi kraft kan bo i meg.»*

Måtte denne kraft også få bo i ditt og mitt hjerte!

Da vil også du få høre som kong Kyros: *«Det er jeg som er lysets opphav og mørkets skaper, som gir lykken og skaper ulykken. Jeg, Herren, gjør alt dette.»* (Jes 45:4-7)

Det er ikke så populært i dag å si at Herren skaper både lykken og ulykken, men Guds ord taler slik og understreker også med det at det er Herren som har all makt i himmel og på jord.

Og nettopp derfor er det også han kan si til sine: *«Jeg vil gå fram foran deg, og bakker vil jeg jevne. Dører av kobber vil jeg sprengte, og bomber av jern vil jeg hogge i stykker.»*

Bibelhelg på Solgry

4.- 6. oktober 2002

Velkommen til samling om Guds ord!

Talere: Dagfinn Natland, Ingar Gangås og Martin Fjære.

Påmelding til:

Solfrid og Ragnvald Lende,

tlf: 51 43 34 88, mob. 928 82 300

Peter fikk tjene Jesus av nåde

Av Per Bergene Holm

Tekst: Joh 21:1-14

Simon Peter, slik begynner apostelen Johannes denne beretningen. Og mens de andre evangelistene helst kaller ham Peter, så gjør ikke Johannes det, ikke før de siste versene i sitt evangelium. Der taler han om Peter. Ellers taler han om Simon Peter.

Det har blitt til en hel liten preken for meg. Simon var Peters fødenavn. Bibellærer Øivind Andersen forklarer navnet Simon som «den vankelmødige», det vil si den som ikke er til å stole på, den som ikke står støtt, men som vinger hit og dit.

Det er Peter slik han er av naturen. Han er ikke til å stole på. Han sier en ting, men gjør noe ganske annet. Men hos Jesus fikk Simon et annet navn, nemlig navnet Peter. Og Peter betyr klippe, det vil si det helt motsatte av Simon. Det navnet fikk Peter som en Jesu disippel, og det var hans apostelnavn. Det var ikke noe han var i kraft av seg selv, men det var han i kraft av Jesus og den nye fødsel ved troen på ham.

Men som Johannes så fint påviser det i sitt evangelium, Peter er ikke bare Peter, heller ikke bare Simon, men han er begge deler, han er Simon Peter. Han er ikke bare disippelen og apostelen Peter som har forlatt alt og følger Jesus. Nei, han bærer med seg den gamle Simon, sin gamle natur. Og den må han slite med, den vil stadig trekke ham tilbake til det gamle livet. Der Simon, den gamle naturen, seirer og får leve, der ender det med død. Men der Peter, hans nye jeg, får seire og leve, der får livet han

fikk hos Jesus leve.

Slik er det også i ditt liv, du som hører Jesus til. Du er gjenfødt til et nytt liv hos Jesus. Du har ikke lenger bare din gamle natur, men noe nytt har kommet til. Du er en ny skapning, og har fått et evighetsliv som begynner her i tiden, men som strekker seg bak død og grav. Dette evighetslivet er pantet på selve frelsen. Det skal en dag folde seg ut og leves fullt ut, når du er fri din gamle og syndige natur. Men her i tiden må du slite med Den gamle Adam.

Da Jesus første gang kalte Peter til å bli apostel, holdt Peter på med å fiske. Det kan vi lese om i Luk 5. Han hadde alt i lang tid vært en Jesu disippel og fra tid til annen fulgt Jesus. Men han hadde enda ikke blitt kalt til å være apostel, og vendte derfor stadig tilbake til sin fiskebåt og sitt levebrød. Men så en dag kommer Jesus til stranda der Peters fiskebåt ligger. Peter har vært ute og fisket og holder på å skylle garnene etter en hel natts fiske. Masse folk har kommet for å høre Jesus og Jesus må gå opp i Peters fiskebåt for å komme bort fra folket. Der setter han seg i båten og lærer folket. Men når Jesus er ferdig med å tale, sier han til Peter: «Legg ut på dypet og kast ut garnene til fangst!»

Da svarte Simon: «Mester, vi har strevd hele natten og ikke fått noe. Men på ditt ord vil jeg kaste ut garnene.» Og da de gjorde det, fanget de så mye fisk at garnene holdt på å sprenges.

Simon Peter kaster seg ned for Jesus og sier til ham: «Herre, gå fra meg, for jeg er

en syndig mann!» Overveldet av Jesus – både hans ord og hans makt – tenker Peter at han ikke hører sammen med Jesus. Han hadde nok gang på gang gjort erfaring med sin sanne natur, og i møte med Jesus så har til fulle hans egen syndighet ført ham til fortvilelse. Han har kanskje forsøkt å ta seg sammen, forsøkt å forbedre seg, legge lokk på sin synd, men det har ikke lyktes. Kanskje ser han hele nattens strev som et bevis på hva han selv kan utrette, – nemlig ingen ting! Det blir bare tomme garn. Han er ubrukelig og udugelig. Nei, Jesus kan ikke bruke ham i sin tjeneste. Peter passer ikke sammen med Jesus, han klarer ikke å leve som en som hører himmelen til.

Men nettopp der ved stranden får Peter sitt apostelkall. «Frykt ikke!» sier Jesus, «Fra nå av skal du fange mennesker.» Peter og de andre som er med ham ror da båtene til land. De forlater alt og følger Jesus.

Peter fikk følge Jesus slik han var. Han fikk høre Jesus til, på tross av sin synd og på tross av sin natur, for Jesus er synderes frelser. Han er en som kaller det som ingenting er, han er kommet for å søke og frelse det som er fortapt. Simon var en av dem.

Og det ser ut til at Peter på en egen måte blir knyttet til Jesus. Han er virkelig en som har bruk for Jesus og han får leve Jesus nær. Og han får oppleve store ting sammen med Jesus.

Peter blir lederen i apostelflokken, og han møter de andre disiplenes tillit. Det blir naturlig at han fører ordet for dem alle. Og Jesus viser også Peter tillit. Peter blir på en særlig måte trukket inn i Jesu nærhet. Han får gå til Jesus på vannet, han får være sammen med Jesus på fjellet, der Moses og

Elias møter Jesus, og han blir bedt om å be sammen med Jesus i Getsemane. Og det er ikke uten grunn, for Peter elsker virkelig Jesus og er knyttet til Jesus på en helt egen måte.

Men likevel bærer han fortsatt på sin gamle natur. Umerkelig for Peter, men ikke for Jesus, så skjer det en endring i Peters selverkjennelse. Han frykter ikke lenger seg selv, han hører ikke lenger Jesu advarsler og formaninger, for han er så viss på at han alltid skal følge Jesus. Han skal virkelig være Jesus til hjelp og støtte. Han begynner endog å tale Jesus til rette.

Så vet vi hvordan det gikk. Peter fikk på en smertelig måte erfare at han ikke var ferdig med sin gamle natur, med Simon, den som ikke var til å stole på. Umerkelig var det hans gamle natur som fikk makt og hans egen tankegang som fikk innpass. Og så ble det et veldig fall, nettopp fordi Peter mente seg så sikker på å stå.

Etter oppstandelsen fikk Peter møte Jesus igjen, men til tross for at Jesus var den samme mot Peter, så var det ikke lett å være Peter. Han hadde gjort en smertelig erfaring. Han maktet ikke å tjene Jesus. Han var ikke skikket til å være apostel. Han var og ble Simon.

Simon Peter sier derfor til de andre: «Jeg går av sted for å fiske!» Dette var nok ikke bare en alminnelig fisketur, et avbrekk i hverdagen. Han vender tilbake til sitt gamle yrke. Peter hadde bruk for Jesus, han var virkelig glad i Jesus. Han kunne ikke leve Jesus foruten. Det er sikkert og visst. Men Peter hadde gjort en smertelig erfaring. Han hadde sviktet Jesus. Han var ikke til å stole på, han var ikke skikket til å tjene Jesus. Det ble ikke bedre med ham.

Han var den samme selv etter disse mer enn tre årene sammen med Jesus. Han kunne likeså godt fortsette å fiske slik han hadde gjort før han møtte Jesus, for han kunne likevel ikke tjene Jesus. Det ville bare bli hykleri å gi seg ut for å være en apostel og tro at en kunne tjene Jesus, slik han var.

De andre apostlene hadde også sviktet Jesus og de hadde det nok på samme måten. Derfor sier de: «Vi går også med deg!»

«Men den natten fikk de ingenting.»

I grålysningen står det en mann på stranden og spør etter fisk, men det har de jo ikke. Han ber dem om å kaste garnene ut på andre siden, så skal de få fisk. De gjør som mannen sier, og de får så mye fisk at de ikke makter å trekke opp garnene.

Johannes forstår at det er Jesus og han sier det til Peter. Da kaster Simon Peter seg i sjøen for å komme til Jesus. Peter måtte til Jesus, han kunne ikke være Jesus foruten. Men det er nok likevel ikke bare derfor Peter kaster seg i vannet for å komme til Jesus.

Og Jesus har ikke bare møtt opp på stranden denne morgenen for at Peter skal få enda et møte med Jesus. Det hadde jo Peter hatt flere av allerede etter oppstandelsen. Jesus vil Peter noe mer. Han vil si Peter noe og gi Peter noe.

Peter hadde sviktet i livet for Jesus, i tjenesten for Jesus. Peter trodde at han var ubrukelig, for han hadde erfart hva han var i seg selv.

Første gangen Jesus møtte Peter på stranden etter en natt uten fisk, minnet det også Peter om hans ubrukelighet. Da hadde han sagt til Jesus at Jesus måtte gå bort fra ham, for han var en syndig mann. Den-

ne gangen var denne erkjennelsen enda dypere. Han var en syndig mann fortsatt, og selv etter tre år sammen med Jesus var han ikke blitt bedre.

Men Peter sier ikke noe om at Jesus må gå fra ham denne gangen. Selv hadde han gått bort for å fiske, for han tenkte nok at Jesus ikke kunne bruke ham i sin tjeneste og at det ikke nyttet for Peter å leve for Jesus. Men nå kommer Jesus til ham og spør etter Peters tjeneste.

Og Peter har nok forstått hvorfor Jesus spurte etter fisk, enda han hadde gjort klar en kullild inne på stranda hvor det lå fisk allerede. Jesus ville gi Peter den nåde å få tjene ham.

For det er nåde! Det er nåde å få være i tjenesten for Jesus. Det er noe du trenger som en kristen. Du skal ikke tjene Jesus fordi han absolutt trenger din tjeneste, fordi du er så enestående og kan utrette så store ting. Du skal heller ikke tjene Jesus for gjennom din tjeneste å fortjene frelsen. Nei, det skal du så visst ikke. Jesus trenger ikke din tjeneste, likeså lite som han trengte fiskene fra Peter. Han hadde allerede selv fisk.

Men du trenger å tjene Jesus, det er nødvendig for deg. Det er slik du lever med Jesus. Å tjene Jesus og høre ham til er to sider av samme sak.

Peter visste det som bare få forstår i dag. Det går ikke an å leve med Jesus uten å følge ham og tjene ham. I dag er det mange som tror at det går an å høre Jesus til og så leve for seg selv, og så tjene synden, verden og sitt eget kjød. Men det er umulig. Det er like umulig som det var for israelittene å bli frelst ut av Egypt og likevel fortsette å leve i Egypt som treller for

farao. Og av alle dem som ble frelst ut av Egypt, ble de aller fleste liggende igjen på veien, nettopp fordi de sviktet i sin tjeneste for Herren og vendte seg bort fra ham.

Å høre Jesus til og være frelst og å tjene ham, leve for ham, det er to sider av samme sak. For «han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem» (2Kor 5:15).

Men denne tjenesten for Jesus er ingen plikt, ingen tvang, men det er nåde! Det er jo en del av selve frelsen, en forsmak på saligheten hjemme hos Gud. I himmelen skal jeg fullkomment love og prise Gud, og tjene ham dag og natt i hans tempel. Men denne lovsangen og denne tjenesten begynner jeg med her på jord allerede. Å leve for Jesus, det er å leve, alt annet er død.

Men nå hadde Peter sviktet, han hadde vendt tilbake til trelldommen under kjødet, han hadde tjent synden og verden og sviktet Jesus. Derfor tenkte han at det ikke lenger var noe håp for ham. Én ting var det å tro at Jesus var død til frelse for ham, men en annen ting var det å tro at han kunne få høre Jesus til og leve for ham, slik han var. Han fikk det jo ikke til. Han ble jo ikke noe bedre.

Før Jesus i det hele tatt sier noe til Peter og nevner hans svikt, så taler han til Peter gjennom fiskefangsten og måltidet han har gjort i stand inne på stranden.

Jesus møter Peter som første gang og han kaller Peter på ny til apostel. Hva vil Jesus si til Peter? Jo, at tjenesten er av nåde og alt som hører tjenesten til står under nåden. Slik var det første gang Peter ble kalt. Han fikk bli en Jesu apostel av nåde, for

intet. Og dette står ved lag. Her lønnes ingen etter lang og tro tjeneste, men her telles heller ikke svikt og nederlag. Her er alt av nåde.

Hensikten med tjeneste var heller ikke at Peter skulle bli bedre og mer skikket for himmelen og for samfunnet med Jesus. Den som mener seg å ha noe fortrinn, eller mener seg å kunne oppnå noe gjennom sin tjeneste, han får intet. En slik tjeneste er farlig, for den kan føre til fall ut av nåden. «Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn» (Gal 2:21).

Fall og nederlag er visselig farlig, for det kan føre meg bort fra Jesus, og det var nær at Peter hadde blitt en frafallen discipel. Men fallet diskvalifiserer ikke Peter fra å høre Jesus til og tjene ham. Nei, Jesus har ikke andre enn syndere i sin tjeneste, for de er alle tjenere i et nådens rike.

Og tjenesten er nettopp viktig for syndere, for det er nettopp gjennom tjenesten for Jesus de blir bevart fra å fullende kjødets lyst. Å få tjene Jesus er nåde, for det gir meg et nytt liv, et liv fri fra trelldommen under kjødet og synden.

Og Jesus slår ikke handa av deg om du har sviktet i tjenesten. Du skal få begynne på ny og hans løfter over tjenesten er de samme som før.

Han vil gjøre deg til det du ikke kan, han vil selv bo med sin kraft i deg og utrette langt mer enn du noen gang kan tro eller forvente. Og denne kraften fullendes nettopp i skrøpelighet, og har som sitt merke: Min nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt i svakhet! L&E

Fornekteren og Frelseren

Av Olav Valen-Sendstad (1904-1963)

Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var oppstått fra de døde. Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? Peter sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine lam! Igjen sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får! Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn, har du meg kjær? Peter ble bedrøvet over at han den tredje gangen sa til ham: Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får! Sannelig, sannelig sier jeg deg: Da du var yngre, bandt du selv opp om deg og gikk dit du ville. Men når du blir gammel, skal du rekke ut dine hender, og en annen skal binde opp om deg og føre deg dit du ikke vil. Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle ære Gud med. Og da han hadde sagt dette, sier han til ham: Følg meg!

Joh 21:14-19

Gjennom Guds ord i dag kommer den Hellige Ånd inn på våres alles hjerter, og stiller det spørsmål til hver enkelt av oss: Elsker du Jesus? Som regel lyder jo spørsmålet: Tror du på Jesus? Men i dag spør Herren: Elsker du meg?

Reaksjonen blant oss på dette spørs-

mål er sikkert meget forskjellig. En hel del, kanskje endog religiøse mennesker som en ikke ville ha ventet det av, vil reagere med å si: Et slikt spørsmål er uttrykk for svermeri og overspenthet, pietisteri og føleri. Noen av dem som er mest hardkokt i «moderne» psykologi vil si: Et slikt spørsmål vitner om fortrenget seksualitet, og at religion og erotikk er to alen av samme stykke.

Det er nærgående og avslørende, dette spørsmål fra Herren Jesus: Elsker du meg? Første gangen det ble formet og uttalt var da den oppstandne Jesus møtte fornekteren Peter. Jeg sier: Da Jesus møtte fornekteren Peter. Se litt nærmere på teksten, så vil du forstå meningen: Du husker Peter fra natten til Langfredag. Da Jesus forutsa at alle disiplene skulle ta anstøt av ham den natten, forsikret Peter: «Om alle tar anstøt av deg, så vil jeg aldri ta anstøt.» Det lå i de ordene en forsikring i fra Peters side om at han elsket Jesus og var åndelig hengitt til ham; meget mer enn de andre disipler. Vi vet hvordan det gikk med Peter og hans høye forsikringer om større kjærlighet og troskap enn de andre: Tre ganger fornektet han, og bannet og svor på at han overhodet ikke kjente Jesus. Og så kommer da Jesus her, etter påske, og former dette spørsmål: «Simon, elsker du meg mer enn disse?» Jesus anklager ikke Peter, bebreider ham intet, og dømmer ham ikke. På sin guddommelig nensomme måte bare minner han Peter

om langfredagsnatten gjennom formen på det spørsmål han stiller ham, og ved å gjenta spørsmålet tre ganger, en gang for hver fornektelse. Det var fra Jesu side ment som et oppgjør med Peter, dog ikke som et oppgjør på lovens og dommens grunnlag, men på evangeliets og nådens grunnlag – av den art Herren selv hadde sagt ved profeten Esaias (1:18): Kom, la oss gå i rette med hverandre sier Herren; om eders synder er som purpur, skal de bli hvite som sne; om de er røde som skarlagan, skal de bli som den hvite ull.» Det nådens oppgjør måtte fornekteren Peter gå gjennom om han skulle kunne bli Herrens sanne apostel. Og det oppgjøret må vi gå gjennom alle, om vi skal bli rett omvendt fra fornektelse. Og det er bare på bakgrunn av et slikt oppgjør at det spørsmål får mening, som lyder slik: Elsker du Jesus?

Så vil vi da tale sammen om dette i dag: om fornektelse, om, frelse Og om den nye og sanne kjærlighet til Jesus som utøses i våre hjerter når vi ved hans egen nåde omvendes til ham.

Om fornektelse

Hvilken grunn har egentlig et menneske til å fornekte Jesus? Det kan vi tale om, vi som engang har fornektet. Og vi vet; – grunnen ligger aldri i Jesus selv, som om han skulle være en så tvilsom person at en mann av ære ikke kan innlate seg med ham. Grunnen ligger alltid og utelukken- de i oss selv, i vårt eget hjerte. Både Bibel og erfaring viser at hjertets viktigste grunner til å fornekte er syndelyst eller menneskefrykt eller forfengelighet. La meg

antyde det ganske kort, til selverkjennelse for oss, som engang har fornektet, og til selvprøvelse for dem som fornekter i dag.

Noen mennesker fornekter av syndelyst. Det er slike som aner og forstår at de ikke kan få noe samfunn med Jesus uten at bestemte ting i deres liv må fram i lyset mellom Herren og dem. Det kan være vaner eller planer, levesett eller handlingssett, eller et syndig forhold til ett eller flere medmennesker, som ikke tåler Jesu lys. Men nettopp det vil de ikke se i øynene og innrømme, at det er noe i deres liv som ikke tåler Jesu lys. Istedenfor å være ærlige, og si like ut «denne synd vil jeg beholde», griper de til kamouflasjen og prøver å skjule sannheten bak en drakt av lånt og uekte pynt. Noen fiffer seg opp med intellektuelle klær, og går til angrep på det de kaller «kristendommens livsfremmedhet og livsfiendtlighet», eller «Bibelens gammeldagse og foreldede verdensbilde». Andre fiffer seg opp i moralske klær og prøver å gi seg utseende av å være mer moralske enn både Jesus og apostlene, og prøver å styrke sitt eget moralske utseende med å skjelle ut troende mennesker for å være hyklere, fariseere og mørkemenn som berøver alle andre lysten til å bli kristne, osv. Og med slike knep, utpønsket og praktisert av deres egen syndige natur, framstiller de sin egen fornektelse som intellektuell nødvendighet og moralsk dyd – mens den i sannhet er og blir kamouflasje for syndelysten. Judas Iskariot er et eksempel på en som fornektet av syndelyst.

Andre fornekter av menneskefrykt. De

kjenner sitt eget nabolag, sin vennekrets, sin bransje, sin kollegakrets eller faggruppe – og vet at der er det i strid med god tone å bekjenne Jesu navn. Så blir de redde; – noen blir redde for å dumme seg ut, andre blir redde for å miste venner eller bli ensomme, atter andre for å miste innflytelse og anseelse. Eller man blir redd for å se ut som intellektuell undermåler, bli upopulær, bli hindret fra å gjøre karriere og komme fram i verden. osv. Og jeg vil ikke engang nevne alle dem som er redde for hva deres søsken, deres ektefelle eller deres barn vil si.

Å hvilken elendighet i våre hjerter når vi heller vil ha ære av mennesker enn ære av Gud, heller vil ha fred med mennesker enn å ha fred med Gud. Det var Peters elendighet langfredagsnatten. han fornek- tet av menneskefrykt. Og det er utallige menneskehjerters elendighet til denne dag, at man blir en forneker av menneskefrykt.

Atter andre fornekter av forfengelighet. I utallige andre mennesker bor det en frykt- mare for at de ikke skal være «moderne», som man sier. Redselen for å være «umoderne», for ikke å være «up to date», for ikke å følge med i «siste skrik» i all mulig kvasivitenskap, redselen for ikke å være intellektuelt «på høyde med» samtiden – akk, alene Gud vet hvor mange mennesker som hengir seg i fornektelse, bare for å ta seg godt ut på forfengelighetens store markeds plass av tåper og narrer. Så ofrer man gledelig troen på Jesus på et alter for forfengelighetens avgud, hvis man innbil- ler seg at det gir berømmelse, karriere, modernitet, og innruller en blant falang-

sen av dem som er de riktige «moderne». Paulus var i sin tid sikkert forneker av forfengelighet.

Jeg vil ikke si mer om dette. Det er et trist kapittel – et kapittel om menneske- hjertets ynkelighet, narraktighet, usselhet og troløshet.

Men la oss se det i øynene: Når det kommer derhen med et menneske at det lik en Peter sier: Jeg kjenner ikke Jesus – jeg har ingenting med ham å gjøre – jeg befatter meg ikke med kristendom, da er grunnen som regel å søke enten i det men- neskes syndelyst, eller i dets menneske- frykt, eller i dets forfengelighet. Av de samme grunner kommer det meste av alt som heter fiendskap mot Guds ord, kri- tikksyke mot Bibelen, uvilje mot budska- pet om Jesus og ordet om hans underfulle fødsel, om hans stedfortredende lidelse og død, om hans oppstandelse fra de døde og hans gjenkomst til dom.

Det gir ikke noen særlig oppbyggelse å fortsette med å betrakte all denne elen- dighet som vi kjenner så vel til, både fra vårt eget liv og andres. La oss derimot straks vende vårt blikk mot fornekteres frelser, den korsfestede og oppstandne Je- sus. Det gir alt vi trenger for både hode og hjerte, forstand og vilje, tro og håp.

Om Frelseren

For det er ham vi må få se. Ikke den falskt oppdiktete Jesus som vantroen og bibelkritikken lager i hop – en forfalsket og fornektet Jesus. Nei, Bibelens Jesus må vi få se. han er oppfylleren av profete- nes forutsigelser, han som apostler og di- sipler var øyenvitner til under hans jorde-

liv og i hans lidelse, død og oppstandelse. han alene er synderes frelser og fornekters håp. La oss dog engang se nøye på hvordan han tar seg ut oppi flokken av usle og ynkelige fornekttere, av syndelyste, forfengelige og menneskeredde kryp – først i flokken av de 12, siden i vår egen flokk.

I det evangelisten Johannes skildrer samværet mellom Jesus og de 12 den siste natten, da han ble forrådt, fornektet og sveket av alle, begynner han skildringen med disse ord: «Likesom Jesus hadde elsket sine egne, som var i verden, så elsket han dem inntil enden.» (Joh 13:1)

Disse ord sier oss så enkelt klart at over denne flokken var det hvelvet en ufordunklet himmel som heter Jesu kjærlighet. Han elsket dem inntil enden, står det. Altså: Ubrutt, uforstyrret, uforandret var hans elskende hjertes kjærlighet over dem hele denne forræderiets og fornektelsens natt – inntil han utåndet på fornektelsens og forsoningens kors med disse ord på sine lepper: «Det er fullbrakt!»

Han elsket dem inntil han hadde sonet deres synd, vantro og fornektelse – inntil de kunne frelses av nåde ved hans eget sonoffer. Her er det hvelvet en himmel over syndere og fornekttere, der det står skrevet med ildskrift: *Jesus elsker syndere*. Jesus elsker dem som fornekter ham. Jesus er en soning både for sine troende venners synder og for dine synder. Den fornektede og forkastede, han alene er frelse for dem som fornekter ham.

Hvordan er det mulig? Det er bare mulig derved at Jesus er den han selv ga seg ut for å være, og som hele Bibelen utgir ham for å være: Guds evige Sønn, Gud i kjøtt her på vår jord. Den kjærlighet som åpenbarte seg langfredagsnatten og dagen inntil alt var fullbrakt, var hans kjærlighet som har sagt: «Med en evig kjærlighet har jeg elsket deg, sier Herren» (Jer 31:3); og som har sagt: «Se, I begge mine hender har jeg tegnet deg» (Jes 49:16); og som har sagt: «Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min.» (Jes 43:1).

Var Jesu kjærlighet bare et menneskes kjærlighet, så kunne den nok være et edelt og inspirerende forbilde på kjærlighet i lidelse og forsmedelse, men den kunne ikke være en frelsende kjærlighet, en sonende og forsonende kjærlighet. Men nå er Jesu kjærlighet Guds evige kjærlighet, en sonende og forsonende kjærlighet, Guds evige Sønns evige kjærlighet, og derfor er den frelsende. Derfor er den nådens og livets kilde for syndere og fornekttere. Det var Guds Sønn, Gud i kjøtt, som elsket inntil enden, inntil døden, inntil sonoffret var fullbrakt.

At Jesu kjærlighet er en evig kjærlighet, det er evangeliets hemmelighet, dets kjerne og stjerne. Før du tror det, vet du ikke hva tro er. Og når du får tro det da går det et lys opp i din ånd som denne onde verden verken kan gi deg eller ta fra deg, men som alene Guds Hellige Ånd kan tenne i deg til frelse og evig liv.

At hans kjærlighet er evig vil først av

alt si at han har elsket deg fra evighet, altså før du ble unnfanget i mors liv og før du ble født inn i denne syndens og dødens verden. Det vil si at han har elsket deg før du var til, før du hadde gjort godt eller ondt, før du kunne tro eller fornekte ham. Og det vil si at han har elsket deg, og elsker deg stadig uten noen grunn i deg, men med all grunn til kjærlighet utelukkende i ham selv, i hans evige hjerte og vesen. Og fordi det er så, derfor elsker han deg ikke mer om du tror på ham og gjør gode gjerninger, eller mindre om du fornekte ham og synder. I en evig kjærlighet gis det ikke noe som er «større» eller «mindre». Han elsker deg ikke på grunn av at du er takkelig, verdig og god – og han elsker deg på tross av din utakkelighet, uverdighet og ondskap. Sådan er den uforskyldte, ufortjente kjærlighet som heter nåde.

I denne kjærlighet skred han opp til Golgata. Denne kjærlighet var det som elsket «inntil enden», inntil alt var fullbrakt. Det har vært andre enn Jesus som har lidt døden på et kors. Men ingen uten han alene tok en hel verden med seg på sitt kors og i sin død. Og han kunne gjøre det nettopp fordi han ikke bare var et menneske, men var Gud selv i kjøtt.

Et menneske har nok med seg selv og kan ikke ta andre med seg når det dør. Men Gud kan! «Herlighetens Herre som ble korsfestet,» han kunne.

Derfor tok han sine 12 venner, røverren, alle sine disipler, hele Israel, hele verden, alle mennesker, deg og meg – inn i sitt hjerte, inn i sine kår, inn i sine naglemerkede hender, for at vi alle skulle dø på

Golgata i ham og med ham. «Én er død for alle, derfor er de alle død.» (2Kor 5:14) Merket du deg de ordene; «derfor er de alle død»?

Vi døde ikke i oss selv på Golgata, men vi døde i ham. Fordi vi døde i ham, kunne vi dø endog før vi selv var til. Det lyder underlig. Jeg vet det. Men så sier Guds ord. Og Guds ord kan ikke gjøres ugyldig: «Derfor er de alle død.» I ham, i Herren Jesus døde hele vårt gjeldsbrev, der sonedes alle våre synder, der straffedes alle våre overtredelser og forsømmelser, der døde all vår vantro og fornektelse – for 1900 år siden, før vi var til, før vi syndet. Han bar våre synder opp på korsets tre, i ham døde de og ble begravet, i ham er de sonet og betalt.

I ham. I de to ordene; i ham – i Jesus – i Kristus – i Herren, ligger hele Guds hemmelighet.

«I oss selv» er vi noe helt annet enn vi er «i ham.»

I oss selv er vi fiender og ugudelige, i ham er vi forsonet med Gud. I oss selv er vi syndere, i ham ble vi rettferdiggjort. I oss selv er vi fordømt – men der er ingen fordømmelse for dem som er i ham. I deg selv er du uren, men i ham er du ren, for Jesu, Guds Sønns blod renses fra all synd. I deg selv er du vanhellig, men i ham er du helliget, for han har helliget seg selv for deg til et behagelig og takkelig offer for Gud og du er hellig i ham ved det Ord han har talt til deg.

Ja, slik er hans kjærlighet. Slik er intet menneskes kjærlighet, men slik er Guds Sønns kjærlighet: En allmektig nåde som skjuler alle overtredelser, tilgir alle syn-

der, soner alle brøst og opphever all fornektelse.

Det er da når Guds Ånd forklarer dette evangelium for ditt hjerte, at du kan få tro. Det er ved dette evangelium alene at hjertet får fred i ham, visshet i ham. For det gis ingen tro og ingen fred så lenge du tenker at det må da gis en aldri så liten grunn i deg selv til at han elsker deg og borttar dine synder. Men når hans kjærlighet og nåde, hans rensende blod og sonende offer skjenkes deg utelukkende fordi han elsker deg, og elsker deg bare for hans egen skyld og med alle grunner bare i ham selv, då får du, tro, da har du fred.

Jeg vet det godt: Kjøtt og blod, verden og Djevelen, fornuften og egenrettferdigheten, trellesinn og loviskhet maler og maser uten stans og opphør på de to ordene: I meg selv, – god i meg selv, verdig i meg selv, forstandig i meg selv, åndelig i meg selv, dugelig i meg selv. Men Guds evangelium og Den Hellige Ånd, Jesus og alle apostler, profetene og lysets barn pukker på og driver sent og tidlig på de to ordene: I ham, i Jesus, i hans sår, i hans blod, i hans rettferdighet, i hans død, i hans kjærlighet.

Og her er vi ved den store hemmelighet i troen og den troendes hjerte: Når det skinner som et lys i hans hjerte hva han er og har i *Jesus*, at han er lukket inne i hans sår og naglemerker, at han er skjult og gjemt i hans kjærlighet, at han er død i hans død og lever i ham som er oppstanden – da er troen på Jesus der, da er håpet til Jesus der – og da tennes kjærligheten

til Jesus.

Kan noen ved evangeliet se at alle hans synder drukner i nådehavet som bly i vann – uten å tro og elske ham som gjorde det så? Kan noen ved Guds ords speil skue ham de har fornektet som den der selv har sonet og tilgitt all fornektelse – uten å elske ham? Kan noen skue åndelig ved evangeliet at de var lukket inn i hans blødende sår, skrevet inn i hans hjerte og tegnet inn i hans naglemerkede hender – og så la være å elske ham? Sådan er jo Guds kjærlighet, og sådan er Jesus. Lyser dette for deg, så er det ikke lenger noe spørsmål om du vil eller kan elske, – du må elske ham igjen som elsket deg først. Det kommer ganske av seg selv. Det utøses i hjertet ved evangeliets lys i Den Hellige Ånd. Det er ganske enkelt umulig å la være å elske ham. Synet av ham tenner kjærligheten i ditt hjerte.

Hva jeg nå har sagt om at kjærligheten til Jesus kommer i våre hjerter når vi rett får se hans kjærlighet til oss, er en helt nøyaktig beskrivelse både av den måten kjærligheten til Jesus kom i Peters hjerte, og av den måten den kommer i vårt hjerte. Til en Peter av denne arten var det Jesus stillet spørsmålet tre ganger: «Simon, Johannes' sønn, elsker du meg?» Og med de spørsmål skal den tidligere fornekker stå for nådens åsyn og svare for seg. La oss se hvordan det går.

Fornekkerens kjærlighet.

Det var da Peter tredje gang fikk spørsmålet «elsker du meg?» at det like- som brast for ham i sorg og smerte ved

dette spørsmål. Det er som Jesu gjentatte spørsmål borer seg innover i hjertet, og blottlegger en siste nerve i hjertelivet under det selvprøvelsens spørsmål: Hvordan kan du egentlig bevise og godtgjøre at du elsker Jesus?

Peter minnes igjen langfredagsnatten. Ingenting kan han peke på i sitt eget liv som beviser at han elsker Jesus. Det har vært mange store ord og svulstige talemåter – som alt sammen endte i dype fall, skammelig fornektelse og usselt svik. Under Jesu øye har han sluttelig ingenting annet å si enn dette: Jesus du vet alt om meg, du kjenner min synd, du kjenner min fornektelse, du vet hva jeg er for en ussel, ussel makk – og dog Herre – om intet beviser det og om alt vitner imot meg, – jeg har deg kjær, jeg elsker deg, jeg kan ikke annet, jeg vil ikke annet.

Slik som Peter her taler, slik taler alltid benådede syndere til sin Herre og Frelser. Hva annet skulle de også kunne si? De er ikke helter – for de har for ofte sviktet i prøvens stund. De har ikke noe å rose seg av – for de har rakk seg for meget til med vantro og fornektelse. De har ikke smak for store og svulstige ord lenger. De kan bare si: Herre, du vet alt om meg. Du vet at Guds lover dømmer meg. Du vet min samvittighet fordømmer meg. Du vet at andre mennesker dømmer meg. Jeg har ingenting å rose meg av, men meget å skamme meg over. Jeg har ingenting annet å klynge meg til enn at du har sagt at du elsker meg og tilgir meg, at du vil være min renhet og rettferdighet. Men du vet også gjennom alt som er elendig og smått med meg, at jeg kan ikke la være å

tro på deg – fordi du er god, og jeg kan ikke la være å håpe på deg – fordi du har det evige livs ord; og jeg kan ikke la være å elske deg, fordi du har elsket meg først og gitt deg selv for meg. Herre – du er min fred, du er mitt liv, du er mitt lys, og du er min sjels eneste, rette Herre og brudgom.

Man kan spørre: Er en slik tale da enda kjærlighetens tale? – Er dette det ekte uttrykk for kjærlighet til Herren Jesus? Kan hende det ikke er så strålende greiene, dette. Men jeg ser ikke annet enn at Jesus er tilfreds med denne Peters tale, og godtar dette som kjærlighetens egentlige tale til ham. For Herren er tilfreds når et hjerte er bøyet til å henge inderlig fast ved ham. Hovmodig og egenrettferdig tale har Herren aldri hatt øre for. Men det ydmyke hjerte gir han nåde.

Og det er denne kjærlighet – og den alene – som er troens kjærlighet. Dette har ikke noe med lovens kjærlighet å gjøre. For lovens kjærlighet, det er moral og gjerning, det er humanisme og egenrettferdighet – og det er selvlaget og selvherlig.

Men troens kjærlighet fødes i oss bare når vi selv blir syndere som må få og får Frelserens kjærlighet. Det er troens syn for Frelserens kjærlighet som skaper kjærlighet til ham i oss. Og da har det kommet i oss en hellig, åndelig, drift – en høy, åndelig lidenskap i vårt hjerte, som intet annet vil og søker enn å eie å forbli hos Jesus Kristus.

Jeg talte innledningsvis om den forskjellige måte man kan reagere overfor dette spørsmål «elsker du Jesus?»

Hvis nå et klokt, verdslig hode, som hadde de nyeste psykologiske teorier i orden, ville si til Peter: «Det er synd for deg, Peter; du kunne blitt en bra og sjelsfrisk mann hvis du ikke var henvendt til dette svermeri og denne sykelige overspenthet å tale om å elske Jesus» – så vet jeg Peter ville svare disse psykologiske skvadronører: «Kall du det overspenthet og svermeri så meget du vil. Forskjellen mellom deg og meg er at jeg har møtt den levende Frelser personlig i hans ord; – mens du ligger i en åndelig blindhet der all kjærlighet består i å elske deg selv. Min Frelser vil at jeg skal elske ham. Så lenge jeg strevet med det på moralens og selvrettferdighetens vei ble det bare elendigheters elendighet. Men da jeg fikk øynene opp, og fikk se hans store kjærlighet til meg, en forneker og en synder, da kunne jeg ganske enkelt ikke la være å elske ham – selv om det er i megen skrøpelighet. Så får du beholde psykologien, bare jeg får beholde Jesus.»

Og nå til slutt: Den omvendte fornekters nye oppgave

Under dette nådens oppgjør mellom Jesus og Peter, gir Jesus Peter ikke bare tre ganger spørsmålet «elsker du meg?», men også tre ganger det samme oppdrag: «Fø mine lam. Vokt mine får. Fø mine får.»

Peter fikk i oppdrag å være sjelehyrde for Jesu «lam og får». Og Peter er ikke alene om det oppdraget. For det oppdraget gir Jesus til hver eneste forneker som kommer til omvendelse og tro. Derfor har også du og jeg fått det, vi som ved Guds

nåde er blitt omvendt fra fornektelse til tro.

Sjelehyrde vil Herren Jesus ha deg til å være, uansett hva din stand og stilling er; om du er en far eller en mor – husk at dine barn er Jesu lam. Om du er lærer i folkeskolen eller den høyere skole – så husk at de barn og ungdommer du steller med der, er Jesu lam. Om du virker i søndagsskolen, i barnehager og dagheimer, om du er arbeider eller forretningsmann, bonde eller håndverker, fisker eller kontormann – er du en forneker som har funnet frelse ved Jesus, så har du hans stående kall og oppdrag til å være sjelehyrde. For vi er alle prester, som er kalt til å forkynne hans dyder.

Det er underlig, men ingen av apostlene har talt så meget og så klart om de åndelige hyrder som nettopp Peter i sine brever. Og nettopp denne Peter har sagt et ord som man skal legge seg vel på sinne i denne sak. Han sier ikke at den som skal være hyrde må først av alt ha prestekjole, munkedrakt, bispekors, bispestav og pavelig tiara og annet stasutstyr.

Men han sier at alle troende, og ingen er unntatt, utgjør et kongelig presteskap og er et hellig folk som er kalt til å forkynne hans dyder som kalte oss fra mørke til sitt underfulle lys (1Pet 2:9). Hør det – du er selv prest, du som tror på Herren. Og du trenger ingen annen mellommann mellom Gud og deg enn ypperstepresten Jesus. Og du skal ikke høre på noe annet ord om din Gud eller fra din Gud enn hva du har i Den hellige Skrift.

Men Peter sier mer. Han har også et

ord særskilt til oss som har menighetens ytre kall til å være lærere, evangelister, predikanter og prester, og sier: «Vokt den Guds hjord som er hos eder, og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings skyld, men av villig hjerte, heller ikke som de som vil herske over sine menigheter, men således at I blir mønster for hjorden.» (1Pet 5:2-3)

Her hører du at apostelen nevner ved navn de verste og groveste synder som går i svang i de synlige kirker på jorden, nemlig predikanter, prester, biskoper og paver som gjør Guds rike til en levevei og trår etter ussel vinning og ære – og trår etter makt og herskerstilling over sjelene. Og i sitt annet brev taler Peter klare og skarpe ord om dem som forakter og forfalsker Guds ord, den hellige Skrift.

Her ser vi hva rette sjelehyrder skal kjennes på. De skal kjennes på at de selv er rett omvendt til synderes og fornekters Frelser, at de ikke driver på med egen ære og makt, egen vinning og fordel, at de ikke forfalsker Guds ord – men at de lar Guds ord være Guds ord, og lar tomme mennesketanker være hva de er: Tomhet, vær og vind og ingenting.

Og disse kjennetegn på rette hyrder kan ikke tvinges frem, verken om man kommanderer seg selv til å ha dem eller man blir kommandert av andre til å ha dem. De kommer frem av seg selv, der hvor Herren får omvende oss og hellige oss likesom han omvendte og helliget fornekeren Peter. For de kjennetegn som heter kjærlighet til Herren Jesus, kjærlighet til Guds ord og kjærlighet til sjelene føl-

ger bare det åndelige liv som er skapt av Guds Hellige Ånd idet han omvender oss ved evangeliet.

Hvordan skulle noen kunne elske Herren Jesus – og så gå opp på prekestoler og talerstoler og fornekte ham og hans verk? Kan noen elske Guds ord, og så stå frem og kritisere og fornekte Bibelens hellige åpenbaring av sannhet til liv og salighet? Kan noen elske sjelene, og så være aldeles likegyldig for om folk tror på Jesus eller Muhammed eller Buddha eller Maria?

Har vi fått åndelig syn for den evige kjærlighet som drev Guds Sønn ned i kjød og blod, så han ble et menneske på jorden, og ble lydig inntil korsets død for å forløse oss til evig liv – skulle vi da kunne være ulydige mot det himmelske syn, og akte denne frelse så ringe at vi ikke bekymret oss mer om hvorvidt sjelene fikk møte denne sanne Gud eller ble overlatt til seg selv i vantroens, overtroens og fornektelsens hedenskap?

Må da Guds Ånd fylle deres hjerter som er kalt til å forkynne. Må han omvende fornektene til troen og håpet og kjærligheten til Jesus. Og må han gi enhver som gjennom evangeliet har fått del i det himmelske syn, at de forblir trofaste og lydige mot dette syn – så Herren selv må bo blant oss, og dra sjelene inn i sitt evige rike.

*Høymessepreken i NrK
Gjengitt i Vårt Land, april 1951*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Med Gud i medgang og motgang

Av Karl Notøy

Skal vi bare ta imot det gode fra Gud og ikke også det onde?

Job 2:10

Som mennesker må vi regne med både motgang og medgang. Som kristne må vi ikke tro at vi kan bli spart for problemer, motgang eller tunge dager.

Enkelte forkynner at en kristen bare skal oppleve velstand og gode dager. Men det sier ikke Bibelen.

Likevel: Løftene om at han er med alle dager står fast!

Det er lett å være ved godt mot når livet smiler mot oss. Men når problemene står i kø, er det lett for at mismotet siger innover oss.

Men vi skal tenke at Gud også har gjort den onde dag. Og alt skal tjene til gode for dem som elsker Gud. (Rom 8:28)

Herren fører oss inn motgang for at vi ikke skal regne med vår egen kraft; – for at vi skal få se at vi ikke klarer oss selv. Kanskje vi på den onde dag ser bedre at vi ikke klarer oss selv.

Gjennom motgang blir vi gjort mer avhengige av Jesus. Han vet hva det vil si å være et menneske. For han er prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd. (Heb 4:15)

Bibelen taler også om en prøvet tro som er mer verdifull enn gull. (1Pet 1:7)

Mange sier: «Bli en kristen så blir du lykkelig!»

Men hva er lykken i livet? Er det å nyte livet? Er det å forbruke mest mulig? Nei, salig er den som eier fred med Gud!

Herren ser best hva som gagnar sitt barn. «Hva han tar og hva han giver, samme Fader han forbliver,» synger vi i den kjente sangen «Ingen er så trygg i fare».

Hvem har lovet en kristen bare «dans på roser». Nei, vi må regne med lutringens timer!

Bibelen oppfordrer oss å ta vårt kors opp og følge etter Jesus. (Luk 9:23)

Motgangens tid kan for en kristen være modningens tid!

I den gamle kirkebønna het det at «du oppdrar oss med kors og trengsel for ditt rike.» Det er nettopp gjennom kors og trengsel vi får gå i Guds skole, der han får gjort oss avhengige av seg.

La oss være ved godt mot når Gud fører oss inn i lutringstider! Vi må huske hvor lenge Israelsfolket måtte vandre i ødemarka før de kunne få komme inn i det lovede land.

Det kan synes mange ganger at Gud har god tid, sett fra et menneskes synspunkt. Det er fordi vi mennesker ser det fra den timelige synsvinkel, mens Gud ser det fra den evige synsvinkel. Vi vil helst ha det behagelig i denne verden, mens Gud er opptatt med vårt evige ve og vel.

Gud har gjort alt for at vi skal nå himmel og salighet. Og løftet gjelder: «Som din dag er, skal din styrke være.» (5M 33:25)

Om vandringen blir tung eller lett, og om foten mange ganger blir sår: – Hva betyr vel det, bare vi når frem til det salige hjem! L&E